

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1636/2021
29.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Марковић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Слободанка Нану, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 581/20 од 30.09.2020. године, у седници одржаној дана 29.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 581/20 од 30.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 1576/19 од 22.11.2019. године, ставом I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је власник по основу доприноса у стицању заједничке имовине у квоти 1/3 следећих непокретности и то: двособног стана површине 47,97 м² у ..., улица ..., стан број ...; двособног стана површине 55 м² у ..., улица ..., стан број 5; кат. парц. број ... у површини од 61,40 ари; кат. парц. број ... у површини од 27,68 ари; кат. парц. број ... у површини од 40,92 ара; кат. парц. број ... у површини од 43,93 ара; кат. парц. број ... у површини од 67,80 ари; кат. парц. број ... у површини од 18,45 ари; кат. парц. број ... у површини од 2.09,42 ха, све уписано у К.О. ...; викенд кућа површине 40 м² на кп.бр. ... у површини од 5,06 К.О. ..., као неоснован. Ставом II изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па су тужени обавезани да му солидарно исплате износ од 10.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, а на име његовог доприноса повећању вредности заједничке имовине. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд тужене солидарно обавезе да му исплате износ од још 25.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, на име његовог доприноса повећању вредности заједничке имовине, а преко износа досуђених ставом II изреке пресуде, као неоснован. Ставом IV изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 581/20 од 30.09.2020. године, ставом I изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Крушевцу П 1576/19 од 22.11.2019. године, у ставу I и III изреке.

Ставом II изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Крушевцу П 1576/19 од 22.11.2019. године, у ставу II и ставу IV изреке пресуде, тако да гласи: 1) Одбија се тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно исплате износ од 10.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, а на име његовог доприноса повећању вредности заједничке имовине; 2) Обавезан је тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.246.600,00 динара. Ставом III изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у браку са туженом ББ у периоду од 1994. године до новембра месеца 2001. године, када је тужилац напустио заједничко породично домаћинство, након чега је њихов брак разведен. Тужени ГГ је заједничко дете тужиоца и тужене ББ, а рођен је ... године. Током брака, тужилац и тужена ББ су живели у породичној заједници коју су, поред њих, чинили и родитељи тужене ББ, тужена ВВ и пок. ДД, чији је законски наследник ББ, као и син тужене ББ из претходног брака, ЂЂ, који је рођен ... године. Непокретности које су предмет тужбеног захтева тужиоца стечене су после 1996. године, новцем који је тужена ББ наплатила, као одштету због повређивања и смрти њеног сина из првог брака, ЕЕ, као и на име накнада нематеријалне штете досуђене ЂЂ и туженој ББ на име претрпљених душевних болова због тешког инвалидитета брата односно сина, на основу правноснажне пресуде Првог општинског суда у Београду П 866/95 од 22.03.1996. године. У стицању имовине и обради пољопривредног газдинства породичне заједнице учествовао је и син тужене ББ из првог брака, ЂЂ, који није странка у овој парници.

Врховни касациони суд налази да је, код оваквог стања ствари, другостепени суд правилно потврдио у одбијајућем делу, а преиначио, у усвајајућем делу, првостепену пресуду одбијањем тужбеног захтева тужиоца, применом одредбе члана 211. став 2. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 195. став 1. Породичног закона, прописано је да имовина коју су заједно са супружницима, односно ванбрачним партнерима стекли радом чланови њихове породице у току трајања заједнице живота у породичној заједници представља њихову заједничку имовину. У смислу става 2. те одредбе Закона, чланови породице (у смислу става 1. овог члана) сматрају се крвни, тазбински и адоптивни сродници супружника односно ванбрачних партнера који заједно са њима живе. На имовинске односе чланове породице заједнице сходно се примењују одредбе тог Закона о имовинским односима супружника, осим одредбе члана 176. став 2. (уписивање у јавни

регистар) и члана 180. став 2. (претпоставка о једнаким уделима), пошто је тако прописано одредбом става 3. члана 195. Породичног закона.

Пословна способност детета прописана је у одредби члана 64. Породичног закона, тако што је ставом трећим те одредбе прописано да дете које је навршило 15. годину живота може предузимати правне послове којима управља и располаже својом зарадом или имовином коју је стекло сопственим радом.

Дете самостално управља имовином коју стекне радом, сходно одредби члана 192. став 1. Породичног закона.

У конкретном случају, тужбени захтев тужиоца односи се на имовину стечену радом породичне заједнице чији члан је, поред тужених ББ, ВВ и ГГ, и син из првог брака тужене ББ, ЋЋ. Пошто он није обухваћен тужбом тужиоца, следи да је тужбени захтев тужиоца неоснован сходно цитираној одредби члана 211. став 2. Закона о парничном поступку, имајући у виду да о нужном супарничарству суд води рачуна по службеној дужности, сходно ставу 3. те одредбе Закона.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да је другостепени суд погрешно применио материјално право, јер је ЋЋ, у време када је стицана предметна имовина, био малолетан „испод 15 година“. Супротно тим наводима ревизије тужиоца, ЋЋ је рођен ... године, а тужбени захтев тужиоца односи се на имовину стицану у периоду од 1994. године до новембра месеца 2001. године, што значи да обухвата и време када је ЋЋ имао више од 15 година. Пошто се ради о крвном сроднику тужиоцеве бивше супруге који је живео заједно са њима па је својим радом учествовао у стицању имовине која је предмет овог спора, сходно одредби члана 195. став 2. Породичног закона и који је имао имовину остварену на основу правноснажне пресуде Првог општинског суда у Београду П 866/95 од 22.03.1996. године, следи да је ЋЋ нужни супарничар, а он тужбом тужиоца није обухваћен као странка. Због тога се наводима ревизије тужиоца неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић